

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1563/2020
29.04.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула и Слађане Накић Момировић, чланова већа, у парници тужила АА из ..., ББ из ... – ... и ВВ из ..., чији је пуномоћник Владимир М. Рабреновић, адвокат из ..., против тужене Предшколске установе „11 април“, са седиштем у Новом Београду, ради исплате, одлучујући о ревизији тужила изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1154/18 од 14.06.2018. године, у седници већа одржаној 29.04.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужила изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1154/18 од 14.06.2018. године.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П1 689/17 од 10.11.2017. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужила па је обавезана тужена да тужилама на име јубиларне награде за навршених 30 година радног стажа исплати новчане износе и то: тужили првог реда АА износ од 52.899,11 динара, тужили другог реда ББ износ од 53.976,81 динара и тужили трећег реда ВВ износ од 52.899,11 динара све са законском затезном каматом почев од 31.12.2014. године па до коначне исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужила у делу који се односи на исплату споредног потраживања у виду законске затезне камате која се има обрачунати на износ главног дуга јубиларне награде и то тужили АА од 52.899,11 динара, тужили ББ од 53.976,81 динара и тужили ВВ од 52.899,11 динара, а до досуђеног и то за период од 01.09.2011. до 31.12.2014. године. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужилама од првог до трећег реда солидарно накнади трошкове поступка у укупном износу од 77.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1154/18 од 14.06.2018. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом и трећем изреке тако што је одбијен тужбени захтев тужила да се обавезе тужена да тужилама на име неисплаћене јубиларне награде за навршених 30 година радног стажа исплати новчане износе и то тужили АА од 52.899,11 динара, тужили ББ од 53.976,81 динар и тужили ВВ од 52.899,11 динара све са законском затезном каматом почев од

31.12.2014. године па до исплате. Ставом другим изреке, одбачена је као недозвољена жалба тужене изјављена против одлуке садржане у ставу другом изреке првостепене пресуде. Ставом трећим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке, тако што је одбијен захтев тужиља за накнаду трошкова поступка. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка и одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Тужиље су против правноснажне пресуде донете у другом степену благовремено изјавиле ревизију погрешно насловљену као предлог за понављање поступка.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13-УС 74/13 – УС 55/14) – у даљем тексту: ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, као ни друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 407. став 1. ЗПП, због којих се ревизија може изјавити. У поступку по жалби, другостепени суд није пропустио да примени нити је неправилно применио одредбе процесног закона, што је било или могло бити од утицаја на законитост и правилност побијане пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиље су засновале радни однос код тужене и то: тужиља АА од ...1990. године, тужиља ББ од ...1991. године и тужиља ВВ од ...1991. године. Тужена је исплатила јубиларне награде запосленима који су стекли право на јубиларну награду у првој половини 2014. године. Тужиља АА је 30 година радног стажа код тужене навршила у септембру 2011. године, тужиља ББ је 30 година радног стажа навршила у јулу 2011. године (притом јој је урачунат рад на одређено време код тужене установе у којој је претходно била запослена) и тужиља ВВ је 30 година радног стажа навршила у августу 2011. године (такође јој је урачунат рад на одређено време код тужене установе у којој је претходно радила). Тужиље су се са навршених 30 година радног стажа нашле на списку запослених радника који су стекли услове за за исплату јубиларне награде у 2011. години.

Код тако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је увојио тужбени захтев тужиља за исплату јубиларне награде уз оцену да је тужена била у обавези да тужиљама исплати јубиларну награду, без обзира на чињеницу да за 2011. годину јединица локалне самоуправе града Београда није обезбедила средства за јубиларне награде за 2011. годину, и да није проследила средства туженој. Налази да из одредаба Закона о буџету Републике Србије произлази да ће се вршити обрачун и исплата јубиларних награда у 2011. години, а што се потврђује и чињеницом да је Секретаријат за образовање и дечију заштиту исплатио јубиларну награду запосленима који су то право стекли у другој половини 2014. године тек 2016. године, што значи да се нису придржавали одредаба Закона о буџету Републике Србије да се јубиларне награде исплаћују запосленима у години у којој су стекли право на исплату. Сматра да необезбеђивање новца у буџету града Београда за исплату јубиларних награда не може да представља разлог за ускраћивање права тужиља, посебно јер је тужена након 2010. године, која је последња година када су средства за јубиларне награде уплаћена на

рачун тужене из буџета града, самостално издвајала средства за исплату јубиларних награда својим запосленима и да је у прва четири месеца у 2015. години јубиларна награда исплаћена.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду тако што је одбио тужбене захтеве тужила. Позива се на одредбу члана 60. Посебног колективног уговора за предшколске установе града Београда, који је био на снази 2011. године, те одредбе члана 159. став 2. тачка 3. Закона о основама система образовања и васпитања („Службени гласник РС“, бр.72/09, 52/11) и члана 13. Закона о буџету Републике Србије за 2011. годину („Службени гласник РС“, бр. 101/10, 78/11), па налази да послодавац нема обавезу већ могућност исплате јубиларних награда. Наводи да је за ову могућност неопходно да се оствари услов у виду обезбеђења средстава за исплату и то дознаком средстава од стране јединице локалне самоуправе намењене за исплату јубиларних награда или сопственим средствима од стране тужене. Стога закључује да се не може прихватити став првостепеног суда да постоји обавеза туженог да исплати јубиларне награде тужилама за 2011. годину, независно од чињенице да локална самоуправа није обезбедила средства на име исплате јубиларних награда, нити да је тужена то из сопствених средстава обезбедила.

Према одредби члана 120. тачка 1) Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05...75/14) општим актом, односно уговором о раду може се утврдити право на јубиларну награду и солидарну помоћ.

Чланом 60. Посебног колективног уговора за предшколске установе града Београда, који је био на снази 2011. године, било је предвиђено да послодавац може запосленом у предшколској установи да обезбеди право на исплату јубиларне награде, а одредбом члана 159. став 2. тачка 3. Закона о основама система образовања и васпитања било је прописано да се буџетом јединица локалне самоуправе обезбеђују средства и за јубиларне награде. Одредбом члана 13. Закона о буџету Републике Србије за 2011. годину било је прописано да се неће вршити обрачун и исплата према Одлуци о примени Општег колективног уговора на све послодавце на територији Републике Србије и Анекса I Општег колективног уговора („Службени гласник РС“, број 104/08) као ни обрачун и исплата божићних и других врста награда и бонуса предвиђених посебним и појединачним колективним уговорима за директне и индиректне кориснике средстава буџета Републике Србије, буџета локалне власти и организација за обавезно социјално осигурање, осим јубиларних награда за запослене који су то право стекли у 2011. години.

По оцени Врховног касационог суда, правилан је закључак другостепеног суда да је захтев тужила за исплату јубиларне награде у конкретном случају неоснован. Закон даје могућност, али не установљава обавезу послодавца да утврди право запосленог на исплату јубиларне награде, што значи да је реч о праву које послодавац може али не мора да призна запосленом. Право на јубиларну награду не остварује се аутоматски самим навршавањем потребног броја година радног стажа запосленог, већ мора да постоји општи акт или уговор о раду којим је прописано ово право. Чињеница, да је на седници привременог Управног одбора тужене, одржаној 29.04.2014. године, под тачком 3. записника, констатовано да су у измењеном финансијском плану планирана средства и за исплату јубиларних награда за 2011, 2012. и 2013. годину, не представља гаранцију да ће бити и исплаћена, јер та средства нису тада и обезбеђена, те се стога нису стекли услови за исплату јубиларне награде.

С обзиром на изнето, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци пресуде.

**Председник већа – судија
Катарина Манојловић Андрић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић